

SCHEAU BRIGITTA

Ragyogó, fekete szemek

Ragyogó, fekete szemeim fényében
barna villanás – bakancs ez, vagy puska tán?
Ragyogó, fekete szemeim sírnak, édesanyákat
céloznak, mégiscsak puska volt a villanás.

Ragyogó, fekete szemeim vérkönnyes
álmot látnak – a jövőt, mely ingatag.
Ragyogó, fekete szemeim hinni tudnak már,
a gonoszság ideért, a jövő bizonytalan.

Ragyogó, fekete szemeim fényében
látom sorsunkat, barnul a villanás.
Ragyogó, fekete szemeim tükrében
bakancs tiporta szét a reményt:

vége. Fekete szemeimben nincs már ragyogás...

Friss kenyér

Friss kenyér – asztal dísze,
éhes száj nem érint penészt...
Mikor jó a kor? Mikor nem vers?
Hanem a való, mi vágya most sokaságnak...
Friss kenyér, tiszta abrosz. Csendélet.
Csendesen élni hagyni kell a népet!

Gyermecket, ki boldogan kacag,
felnőttet, ki munkába halad –,
hol munkahely ajtaján nincs lakat.
Nagymamát, ki unokára vigyáz.
Tiszta abrosz, kenyérillat, csendélet.
Csendesen élni hagyni kell a népet!

Míg fent...

Míg fent megy a „harc”,
lent megy a „sarc”.
Áshatunk ingyen sírgödört,
álmaink sem férnek oda,
csak göröngyök...
Dagonyázva elmúlás
gyászán, vigadó sereg
nevet! Szegény, ember!
Szegény EMBER!
Megoldott mindent,
élethosszig tartó
rettenet-rendelet.
Mi szent, szentségtelen.
Gyászodon vigadó sereg
nevet. Ízesen.
Kívülről nézheted.
Tetszhalott állapotban,
kezedben ásó, harangszó
kong. Üresen...
Áshatod álmaid, testvéred,
gyermeked, jelened, jövőd,
országod, melyen vigadó
sereglet csak nevet.
Míg fent megy a „harc”
lent megy a „sarc”.

Vidámság

Kisgyermeked énekszóval, víg játékkal
köszöntik az új tavaszt.
Lelkük vidám, szemük ragyog,
virágmosoly az ő daluk!

Dallal élnek, úgy születnek,
minden évben ünnepelnek!
Virágnyílást, rügyfakadást,
születést és várakozást.

Nyíló virág bimbójánál
játszadognak kéz a kézben.
Lelkük tiszta, kedves, ragyog,
minden tavasz így mosolyog!

Leopold atya

Hitem töretlen.
El nem vesztem.
Uram, figyelsz,
óvod léptem.
Hiányzik... érzem...
Azok az évek.
Élet. Életem.
A templomban
faragott kisszék
lányomnak...
Őrzöm!
Beszélgetés, halk ima
értünk szól.
Szívem mindig ott van,
Leopold atya...
Ki csendesen mosolyogva
hallgatta érvem,
Isten ölelésében
áldott lépte kísér utamon.
Hiányzik a béke, az,
mit faragott kisszéket nézve érzek...
Ott, akkor, mindig, most!

AGAPÉ

Tollat fogó, égi madár

Életutak szövevényén
számít az: Ember légy.
Tollat fogó, égi madár
felszedi a búzaszemet...
Mezőre repítő gondolat,
elejtett mag sarjad, növekszik.
Szabad vagy!
Földben nyugvó, szárba szökkenő,
zöldellő, napsugaras életet él
egy elejtett magocska.
Életutak szövevényén élni
így szabad!

Hazánk

Legszebb táj. Miénk e határ.
Dombok, síkságok övezte
Szerelem, mit érzünk –
ha fáj is, lelkünk vigaszra talál,
miénk e határ.

Csodát vár. E nép büszke,
mint hegy ormán fészkelő sas madár.
Legszebb táj, miénk e határ.
Remény volt, van, lesz!
Építünk, hazánk!

Legszebb táj. Alázattal
nézünk fel rád!
Síkság, legelő, gulyák,
dombok övezte szerelem!
Ezt érezzük, hazánk!

Megosztás sem téphet szét,
föld, levegő, víz
egybeforrva kell nekünk!
Vigyázunk rád! Alázattal
szolgálva téged, hazánk!

Csendesen

Tengerben úszó halak hallgatják
hullámok zenéjét.
Csend, csend, csend. Hallgasd csak!
Hallod, ugye, te is? ...
Mintha fű nőne a vízben.
Mintha nap sütne a mélyben.
Élet kezdetekor is csend zenéje szólt,
hallgatni jó. Nyugalom. Nyugalom.
Ember! Ne siess, vár a zene,
tengerben táncoló béke.
Hullámverés helyett néha csak hallgass! ...
Hallgasd, a víz tiszta hangon szól!
Zenél.

Őzsuta

Erdő mélyén lapuló őzsuta
vár anyjára, mohón kémlelve határt.
Kereplő harsog, sörétes
puska csattanása hallatszik.

Baj van? Vadászok hajtanak, anyám?

Erdő mélyén lapuló őzsuta megremeg...
Anyját félti, kit tán üznek...
Ő még gyerek: egyedül élni fák
takarásában sem mer. Reszket.

Lépeget... Óvatosan, vadász nyomát
kutatva, erdő mélyét kémelve,
puska kattogását hallgatva.
Anyám! Őzsutád vár!

Erdő mélyén remény éled,
zörög a hasaszt... Őzsuta
fejét felkapva szól: anyám!
Vadász megkímélt? Élhetünk boldogan!

Hirtelen kattanás...
Puska csöve szívére céloz.
Fájdalom!
Őzsuta „messziről” szól már: anyám!

Erdő mélyén, végig itt vártam terád!

Álom vagy valóság

Álmomban, Édesanyám, kezedet fogtam,
félő öleléseden ringtam csendesen.
Álmok tengerén evezve gondoltam,
valóság vagy, ha ébredek, mosolygó
szemed tükreben látom meg önmagam.

Álmomban mézes kaláccsal vártál haza...
Anyám, ha késtem két percet,
félő tekinteted ablakra vetted,
hívó szavad hallottam, hová lettél, kislíam?

Álmomban valóság voltál nekem,
ez álom, csak ábránd volt...
valóság az, elhagyta engem, Anyám!
Hívó szavad álom volt... ébredésem mosolytalan.

Álmomban még hittem, megkeresel!
Minden nap vártalak...
Féltő tekintetem ablakra vetettem,
hívó szavam hallattam feléd!

Anyám, Anyám, hová lettél? Vár a te kisfiad!

Írni jó!

Írni jó. Néha sírni/nevetni volna jó.
Gondolat száll, szabad.
Nem rombol tollad...
Gyöngyfüzérre felfűzött történetek...
Benned rejlő, fehér tintával írt sorok,
Téged rejtjenek el (?) ... Önmagad.
Megnézed tükrödben, látod azt,
mi nem álom belőle.
Néha sírni/nevetni volna jó...
Valósággá váló, fehér tintával íródó sorok.
Szabad (?) Szabadság!
Ez vagy te, mi, mindannyian!

„Nesz, a ködben”

Halk szó, nesz a ködben.
Elveszett szótag-keresőben.
Nem látod!? – Ott előtted!
Hallod? ... „Nesz a ködben”.
Lépted csendes, halk szavak.
Csend! ... Hallgasd a neszt ...
Tisztuló látással nézz fel az égre!
Ott lesz egy csillag, mely ragyog!
Neked, nekem, mindenkinek.
A szíved, teremtő Istened!

Festőművész barátaimhoz

Te is írsz, mikor ecsettel rajzolod a holdat.
Éget hasító hullócsillagot formázol.
Álmodban járhatsz e tájon, hol mindenség urait látod!
Vásznad még fehér, ám színes képet mutatva nagyságról,
csillagok titkáról, napfény mosolyáról
fested a művet. Nem csak képzelet! Csodás természet!
Tehetség a neved! Művészet!

Sodrásban fénylő

Művész – mint forró lávafolyam.
Éget gondolatod, látsz csillagot.
Magasságot-mélységet megérinted, érzed.
Lelked folyamában tűz ragyog! Nem éget el!
Önmagad vagy a sodrásban, mint forró lávafolyam.

Kardnak feszülő értelem

pengeként hasít fejbe,
gondolat cikázik,
világ szikrázik,
fejek hullanak,
sikoltó gondolat harcolhat...

letépett fejet keresve,
hol értelem még látszik,
nem pislákoló gyertyaként...
szól a gondolat:
fejem testemhez ragadt!

Rossz álom e korszak...
A gondolat él és szabad!